

Beslutning, og da der indtræder et Vendepunkt, og kan det da stundom muligens synes som om vi stode i fuld Villieskraft og ene — jeg har endnu aldrig kendt Nogen, som ikke, naar Tiderne gik, følte hos sig Svaghedens, Mæthedens, Sløvhedens og Anfægtelsens Indflydelse, og som ikke da følte Trangen til Formaning, til Tugtelse, til Trøst og til Støtte. Og derfor elsker jeg Folkekirken som den Skikkelse, i hvilken Herrens Menighed gennem Aarhundrederne har naaet til os, hvormed den end mangler, derfor elsker jeg den Skikkelse, fordi jeg veed, at formedelst den staar der Mennesker ved Siden af mig, som, skjndt de ere Syndere som jeg og kunne blive anfægtede som jeg, dog alligevel, idet de dele sælles Bekjendelse med mig og idet vi kjende hinanden som saadanne, ere kaldede til med det Herrens Ord, som er den rette Støtte, at komme mig til Hjælp, og at lede mig til at hvile mit Hoved op til Herrens Hjerte, saaledes som Johannes i Nadveren hvilede sit Hoved op til Menneskesønnens Hjerte. Det er for denne Pudes Skyld, og fordi jeg ikke har truffet noget som helst Menneske, som kunde udholde det undtagen den Herre Jesus Kristus, ikke at have Noget saadant at helde sit Hoved til, men vi Alle trænge dertil og Mange maaskee mere end de endnu ere sig bevidste; det er for denne Sags Skyld jeg elsker Folkekirken som tugtende, støttende og trøstende baade Gamle og Unge, ja selv Fædre og Mødre, med Hensyn til deres Børn, naar de kaldes bort fra dem. Hvor mat og sløvt derfor det end stundom kan gaae i Folkekirken, den er dog Væveren til os og vore Børn af vore Fædres Tro, i hvilken vi kunne omgives og omtones af Hans Røst, der kunde undvære Støtte og Pude, og som har tilbudt at tage imod dem, der trænge til Støtte. Det er derfor jeg kæmper for Folkekirken.

der er kommet fra Regjeringen, som dem, der ere stillede af Udvalget, og at de derfor ere blevne imødegaaede af den høitærede Minister paa en saadan Maade, at jeg vilde ansee det for aldeles overflødigt at komme tilbage dertil. Der er kun nogle enkelte Bemærkninger, som jeg dog troer kortelig at maatte omtale. Saaledes have nogle ærede Medlemmer her udtalt forskjellige Indbendinger angaaende Affattelsesmaaden; Andre have viist os den Velvillie underhaanden at meddele os Forslag, som de meente burde tages tilfølg. Jeg skal takke disse forskjellige Medlemmer og forsikre dem om, at vi mellem 2den og 3die Behandling skulle tage deres Forslag under Overveelse og søge at gjøre Loven ogsaa fra Formens Side saa fuldkommen som det er os muligt. Blandt de almindelige Bemærkninger angaaende Lovforslaget have saavel det ærede Medlem fra Færøerne (Runddahl) som det ærede Medlem fra Holstebro (Madsen) fra isvrigt modsatte Synspunkter meent, at der i dette Forslag stete et væsentligt Fremskridt eller dog idetmindste en væsentlig Forandring fra, hvad der blev indført ved Loven af 1855 om Sognebaandets Løsning. Jeg troer imidlertid, at dette ikke er Tilfældet. Det ærede Medlem for Færøerne gik ud fra, at ved Loven om Sognebaandets Løsning var der blot tilfattet en Flytning fra eet Sogn til et andet, eller, som han senere udtrykte sig, og som det ogsaa nødvendigviis maatte rettes til: Flytning fra een Sognemenighed til en anden. Men dette kan ikke være Tilfældet. Derom vidne de Forhandlinger om denne Sag, vi ved mangfoldige Leiligheder have ført i denne Sal, navnlig om en friere Benyttelse af Kirker og Kirkegaard. Den, som blev optagen i en anden Sognemenighed, maatte jo dog nødvendigviis med det Samme faae Afgang til Sognemenighedens Kirke og Kirkegaard; men netop ved de nævnte Forhandlinger blev der fremhævet den store Mangel, at der ikke gaves Sognebaandsløjerne nogen lovbegrundet Afgang til den anden Sognemenigheds Kirke og

Ordføreren: Jeg er i det heldige Tilfælde, at de fleste af de Betragtninger, som ere blevne rettede mod det foreliggende Forslag, have rammet ligesaa meget det Forslag,